

Vamos Aquecer O Sol
Jose Mauro de Vasconcelos

อุ่น ต้นส้ม แสนรัก ภาค 2

โจเซ่ วาสคอนเซลอส เขียน
สมบัติ เครือทอง แปล

ต้นล้มแสนรัก

ภาค 2

โจเซ่ วาสคอนเซลอส เขียน

สมบัติ เครือทอง แปล

ต้นส้มแสนรัก ภาค 2

โจเซ วาสคอนเซลอส เขียน ● สมบัติ เครือทอง แปล

Vamos Aquecer O Sol ● Jose Mauro de Vasconcelos

© 1995 by Jose Mauro de Vasconcelos

© สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

พิมพ์ครั้งที่ 1	พฤศจิกายน 2538	จำนวน	3,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 2	เมษายน 2541	จำนวน	3,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 3	กุมภาพันธ์ 2543	จำนวน	2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 4	พฤศจิกายน 2551	จำนวน	2,000 เล่ม

ISBN 978-974-383-401-1

ราคา 178 บาท

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

668-676 ถนนจรัญสนิทวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2435-1671-2, 0-2435-5789 โทรสาร 0-2434-6812

<http://www.praphansarn.com>

ผู้ก่อตั้ง	:	สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร	:	พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิข จิระเมธากุล, กิตติรัตน์ ณ ระนอง, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อাত্র เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ	:	อাত্র เตชะธาดา
บรรณาธิการ	:	ยุวดี สุวรรณ
เจ้าหน้าที่บรรณาธิการ	:	จุลพงศ์ ชูปากเพียร
แบบปก	:	นพพร คงสอน
รูปเล่ม	:	สมพงษ์ แซ่ปึง
พิสูจน์อักษร	:	ยุวดี สุวรรณ, จุลพงศ์ ชูปากเพียร

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9 www.se-ed.com

พิมพ์ที่ : บริษัท แอล.ที.เพรส จำกัด

เกี่ยวกับผู้เขียน

โจเซ่ เมาริ์ เด วาสคอนเซลอส เกิดวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1920 ในครอบครัวที่ยากจนในเมืองริโอ เด จาเนโร เมืองหลวงของประเทศบราซิล ด้วยความยากจนเขาจึงต้องโยกย้ายไปที่รัฐริโอ กรานด์์ โด นอร์ท โดยอาศัยอยู่กับลุงตั้งแต่ยังเล็ก

เดิบโตเป็นหนุ่มขึ้นมาวาสคอนเซลอสเรียนแพทย์อยู่สองปี ความที่เป็นเด็กหนุ่มซึ่งความใฝ่ฝันไม่หยุดนิ่ง ทำให้วาสคอนเซลอสตัดสินใจมุ่งกลับเข้าแสวงโชคในเมืองหลวงอีกครั้ง งานชิ้นแรกที่ได้รับคือผู้ช่วยเทรนเนอร์มวยแล้วเปลี่ยนเป็นนายแบบให้กับช่างปั้น ขนาดได้รับการว่าจ้างจาก บรูโน จิออร์จี ศิลปินมีชื่อเสียงของบราซิล ให้เขาเป็นแบบในการปั้นอนุสาวรีย์เพื่อเยาวชนซึ่งตั้งอยู่ในสวนของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นการใช้ชีวิตในเมืองหลวงด้วยความแร้นแค้น

จากนั้นเขาก็ทำงานอีกหลายต่อหลายประเภทหนักเอาเบาสู้อย่างไม่มีเที่ยงระเหว่ร้อนไปทั่วทั้งประเทศ ซึมซับเก็บเกี่ยวประสบการณ์ใช้ชีวิตอย่างเต็มรูปแบบ เหมือนกับว่าจะเป็นปฐมบทสำหรับการเป็นนักเขียน

วาสคอนเซลอสมีโอกาสดำเนินชีวิตที่ประเทศสเปน แต่ด้วยความไม่ชอบอยู่หนึ่ง เขาจึงไม่สามารถเก็บตัวอยู่ในห้องเรียนกับตำราได้ เขาจึงหันหลังให้มันออกทะเลลนท่องเที่ยวไปทั่วยุโรป

ปี ค.ศ. 1942 เขาผลิตงานประพันธ์ชิ้นแรกออกมา คือ Banana Brava เป็นเรื่องที่สะท้อนถึงความโหดร้ายของโลกมนุษย์ แม้ว่าจะได้รับการยอมรับจากนักวิจารณ์ระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าไรนัก

หลังจากนี้ วาสคอนเซลอสก็มีผลงานตีพิมพ์ออกมาสม่ำเสมออีกหลายเล่ม อาทิ Barro Blanco, Longo de Terro, Arara Vermelha เป็นต้น กระทั่งมาพบความสำเร็จเป็นจริงเป็นจังครั้งแรกกับ Rosinha Minha Canoa ทำให้เขามีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในประเทศ

อย่างไรก็ตาม วาสคอนเซลอสยังคงเดินทางต่อไปผลิตผลงานอย่างสม่ำเสมอตอนปลายมิมี่ว่างวัน จนถึง ค.ศ. 1968 นวนิยายเรื่องยิ่งใหญ่ของเขาก็เกิดขึ้น O Meu Pe de Laranja Lima หรือ ต้นส้มแสนรัก ทำให้ชื่อเสียงของเขาดังเปรี้ยงปร้างไม่เพียงแต่ในบราซิลเท่านั้น ยังขจรขยายออกสู่ส่วนต่างๆ ของโลกอย่างคาดไม่ถึง และยังคงได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หลังจากประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น เขายังคงทำงานของเขาเช่นเดิม ตีพิมพ์ผลงานออกมาอย่างต่อเนื่องอีกหลายเล่ม รวมทั้ง ต้นส้มแสนรัก ภาคสอง นี้ด้วย

นอกจากเป็นนักประพันธ์แล้ว วาสคอนเซลอสยังเป็นจิตรกร เป็นนักแสดงที่มีความสามารถถึงขนาดได้รับรางวัลในฐานะผู้แสดงประกอบยอดเยี่ยม และผู้แสดงนำยอดเยี่ยมมาแล้ว

ความใส่ใจจากผู้แปล

เรื่องของเด็กเป็นเรื่องที่ซับซ้อน คุณคงเห็นด้วยกับผม

เรื่องของผู้ใหญ่เป็นเรื่องที่ซับซ้อน คุณคงเห็นด้วยกับผมเช่นกัน

เรื่องของผู้หญิงเป็นเรื่องที่ซับซ้อน คุณคงเห็นด้วยอีกนั่นแหละ

เรื่องของผู้ชายเป็นเรื่องที่ซับซ้อนคุณก็คงเห็นด้วยกับผมอีกเช่นเคย

เมื่อเราเป็นเด็กเราเคยเข้าใจผู้ใหญ่หรือไม่ คำตอบคงยากที่จะระบุ

มาได้อย่างชัดเจนว่าใช่หรือไม่ใช่

เมื่อเราเป็นผู้ใหญ่เราเคยเข้าใจเด็กหรือไม่ คำตอบคงยากที่จะ
ระบุออกมาได้อย่างชัดเจนว่าใช่หรือไม่ใช่อีกเช่นกัน

คุณเคยเป็นแม่เด็กไหม

คุณเคยเป็นพ่อเด็กไหม

คุณเคยเลี้ยงดูคนแก่ที่ไม่ได้เป็นญาติโกโหติกา กับคุณมาก่อน และ
เขากำลังใกล้จะตายไปจากโลกนี้บ้างไหม

คุณเคยเลี้ยงดูพ่อแม่แก่ๆ ของคุณบ้างไหม

บ้างก็เคย บ้างก็คงจะยังไม่เคย บ้างก็กำลังเผชิญกับปัญหาหลายๆ
อย่างที่รุมเร้าประเดประดังกันเข้ามาในชีวิต บ้างก็คงจะกำลังมีความสุข
สดชื่นจากความอบอุ่นที่ได้รับ คงจะไม่มีใครมีสูตรสำเร็จสำหรับการแก้ไข
ปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของมนุษย์อย่างเราได้ เพราะความซับซ้อน
ของมนุษย์ทำให้มนุษย์เราพยายามที่จะไขว่คว้าหาส่วนที่ขาดหายไปอยู่เสมอ

พ่อของคุณชี้เหล่าเมายาใช่ไหม

หลายคนหรือหลายล้านคนในประเทศนี้คงจะตอบว่าใช่ แล้วความ
ทุกข์ระทมที่ได้รับจากมันก็คงจะพรั่งพรูออกมาจากปากโดยไม่ขาดตอน

ช่วงสามถึงสี่เดือนที่ผมต้องไปๆ มาๆ ระหว่างบ้านกับโรงพยาบาล
เพื่อดูแลหรือพุดให้ถูกต้องก็คือเฝ้าไข้คนแก่คนหนึ่งซึ่งก็คือพ่อของผมเอง
หลายสิ่งหลายอย่างที่หายไปมันได้ฟื้นคืนกลับมาในช่วงเวลาเหล่านี้เอง
ผมมองดูร่างอันผ่ายผอมเพราะถูกพิษภัยของบุหรี่กัดแทะโดยที่เจ้าตัว
ยินยอมพร้อมใจที่จะให้มันเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ด้วยความ
สมเพชเวทนา หัววันห้าคืนเต็มๆ ที่เขาอยู่ในห้องผู้ป่วยฉุกเฉิน ต่อสู้กับ
พญามัจจุราช โดยอาศัยความช่วยเหลือจากแพทย์หญิงชาวฟิลิปปินส์
ชื่อลินดาซึ่งประจำที่โรงพยาบาลมิชชันนารีเกิด ก่อนที่จะถูกย้ายไปนอน
รอเวลาอยู่ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด ผมเฝ้าดูเขา เห็นเขาดิ้น เห็น

เขาเพื่อ ดวงตาของเขาขุ่นมัวมองดูพวกเราทุกคนที่แวะเข้าไปเยี่ยมเยียนอย่างเฉยเมย แต่ความจำบางส่วนของเขายังอยู่ เขายังเรียกหาแม่ของผม แม่ที่ถูกเขาทำร้ายมาอย่างหนักในช่วงที่ผมเริ่มเข้าโรงเรียนและจำความได้ และมันยังคงซุกตัวอยู่ในส่วนเสี้ยวหนึ่งแห่งความทรงจำของผมตราบเท่าทุกวันนี้

ถ้าถามผมว่ารักพ่อหรือเกลียดพ่อ ผมคงจะตอบได้ว่าตอนเป็นเด็กแน่นอน ผมเกลียดพ่อ เพราะผมถูกพ่อทำร้ายมาเยอะ เราเคยวิ่งไล่หนีกันในป่าไผ่ ผมเคยขโมยปืนเถื่อนของเขาระบอบอกหนึ่งไปเล่นตำรวจจับคอมมิวนิสต์ที่โรงเรียน ผมหันกระบอกปืนไปทางเพื่อนร่วมห้อง สับไกดังชะชะๆ และเมื่อครูมาเห็นปืนของผมเข้าเท่านั้น ความโกลาหลอลหม่านก็เกิดขึ้นทั่วทั้งโรงเรียนทันที ผมตกใจกลัวจนตัวสั่น ผมวิ่งหนีครูไปอยู่ในป่าไผ่หลังโรงเรียน พ่อถูกตามตัวมาอย่างเร่งด่วน ผมทิ้งปืนไว้ในกอหญ้า แล้วก็หนีเตลิดไปอยู่ในไร่แดงโมของเพื่อนคนหนึ่ง กลางคืนนอนเวียนมาถึงผมนอนกระสับกระส่ายทั้งคืน ไม่อยากได้ยินเสียงไก่ร้องขันเพื่อปลุกพระอาทิตย์ให้ตื่นขึ้นมาเลย

แต่ในที่สุดผมก็ต้องกลับบ้าน ผมนึกถึงแม่ นึกถึงพี่สาว พวกเขาเป็นผู้ปกป้องผมให้พ้นจากมือเท้าของพ่อ น่าเสียดายที่พวกเขาไม่มีอำนาจมากพอที่จะห้ามพ่อและต้องตัวผม อย่างดีที่สุดก็ต้องปล่อยให้พ่อระบายอารมณ์โกรธจนพอสมควรแล้ว พวกเขาจึงจะเข้ามาขัดขวาง บางครั้งผมก็เป็นฝ่ายวิ่งเข้าไปหาตั้งแต่พ่อยังไม่ทันจะลงมือด้วยซ้ำ

พ่อผมเลวร้ายนักรี

ใช่ หัวใจของเด็กอายุสิบกว่าขวบของผมตอบอย่างนั้น เมื่อได้เห็นเขาทำร้ายแม่และทำร้ายผมด้วยความโกรธเกรี้ยวหรือเพราะถูกปีศาจสุราเข้าสิง การลงโทษทางกายเป็นสิ่งปกติธรรมดาสำหรับพ่อและผมก็ได้

สัมผัสมันมาอย่างซาซิม ทำไมเขาต้องทำกับแม่ ทำกับผมอย่างนั้นด้วยนะ ผมไม่รู้จะตอบอย่างไรดีเหมือนกัน

ผมสบสายตาอันอ่อนล้าของเขา มองดูเขา ความรู้สึกสงสารพลุ่งพล่านขึ้นมาจนรู้สึกคอหอยตีบตันไปหมด ผมนึกถึงฉากจากหนึ่งมันเกิดขึ้นในคืนฝนตกหนัก วันที่พ่อทะเลาะกับแม่ แม่เก็บผ้าผอนเตรียมจะหนีไปอยู่กับยาย ผมเห็นแม่นั่งซึมทั้งวัน น้ำตาไหลไม่หยุด ผมรู้ว่าแม่ยังลี้ใจ ผมมองดูรอยเขียวช้ำบนหน้าผากที่ถูกพ่อตีด้วยไม้ที่ผมใช้หาบน้ำจากบ่อ ป้ายวงมาใส่ตุ่มให้แม่ทำขนม คืนนั้นเป็นคืนที่เลวร้ายที่สุดสำหรับพวกเรา มันเกิดขึ้นเหมือนอย่างที่เราได้คาดการณ์ไว้พ่อเมากลับมาอีกเช่นเคย พ่อเดินฝ่าสายฝนกลับมา เนื้อตัวเปียกโชก พ่อมองดูห่อผ้าที่แม่วางไว้บนโต๊ะ แล้วก็คงจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเราซุกตัวเงียบอยู่ในห้องเงี้ยหูคอยฟังการทะเลาะที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น พวกเราคาดหวังว่ามันคงจะรุนแรงมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา แต่เวลาผ่านไปหลายนาที ทุกอย่างยังเงียบเชียบ เราออกจากห้อง ได้ยินเสียงแม่เริ่มต้นพูดกับพ่อว่าเมื่ออยู่กันไม่ได้ก็เลิกกันเลยจะดีกว่า แม่ทนถูกทำร้ายกายแบบนี้ไม่ไหวแล้ว แม่จะกลับไปอยู่กับยาย กลับไปให้ยายดำ เพราะตอนที่ตัดสินใจอยู่กับพ่อนั้น ยายขัดขวางอย่างหนัก บอกว่าพ่อเกเร ชอบกินเหล้าตั้งแต่หนุ่ม ไม่น่าจะเป็นผู้นำครอบครัวที่ดีได้ แต่สุดท้ายแม่ก็ทนแรงตื้อของพ่อไม่ไหว แม่บอกว่าตอนนั้นยากจนมากต้องไปทำเหมือง พ่อก็ยังอุตส่าห์ตามไปทำเหมืองด้วย ได้ทุกซึ่ยกมาด้วยกัน พ่อสัญญาว่าจะเลิกกินเหล้า แม่เลยตัดสินใจอยู่กับพ่อ แม้ว่าพ่อรักแม่มาก แต่ไม่รู้จะทำไมนิสัยของพ่อจึงได้เปลี่ยนแปลงไปมากถึงขนาดนี้

พ่อนั่งนิ่งเงียบ พวกเราได้กลิ่นเหล้าที่โชยออกมาจากตัวพ่อ ฝนข้างนอกยังตกหนัก พ่อลุกขึ้นยืน เดินเข้าไปในห้องนอน ได้ยินเสียงเปิด

ตู้เสื้อผ้าเก่า พ่อเดินกลับออกมา มือของพ่อถือปืนกระบอกนั้นไว้ เป็นปืนกระบอกเดียวกับที่ผมได้ขโมยเอาไปเล่นตำรวจจับคอมมิวนิสต์ที่โรงเรียน ในเวลาต่อมา ผมเห็นแม่ นั่งนิ่งเฉย พวกเรามองตากันโดยไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรดี พ่อเปิดประตูหลังบ้าน เดินออกไปในท่ามกลางความมืดของม่านฝน แล้วเราก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นนัดหนึ่ง แม่หน้าซีดเผือด ผุดลุกวิ่งออกไปดู พวกเราเริ่มร้องไห้ วิ่งตามแม่ออกไปด้วย

เรามองเห็นเงาตะคุ่มๆ ของแม่อู้ง้างๆ พ่อซึ่งนอนเหยียดยาวบนพื้น พี่สาวผมวิ่งออกไปพร้อมกับกำซิปกำซาให้ผมยืนอยู่กับที่ ผมรู้ว่าพ่อฆ่าตัวตาย แต่พ่อก็ไม่ตาย พี่สาวผมเล่าให้ฟังว่าพ่อยิงปืนขึ้นฟ้าหนึ่งนัดแล้วก็อมปากกระบอกปืนนั้นไว้และนอน แกล้งทำเป็นตายเพื่อลองดูใจของแม่

วิธีการของพ่อในตอนนั้นจะได้ผลหรือไม่ ผมไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ คือแม่มายังอยู่กับพวกเรา อยู่กับพ่อ อยู่เฝ้าดูแลทุกข์สุขของพ่อจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย

แม่วิ่งไห้อย่างเงิบๆ ในขณะที่พวกเราหลายคนปล่อยโฮออกมาเมื่อร่างอันแห้งเหี่ยวของพ่อถูกเปลวไฟเผาผลาญจนมอดไหม้เป็นถ้ำถ่านกระดูกของพ่อถูกแม่เก็บใส่ขวดโหลไว้ ทุกอย่างมลายหายไป สิ่งที่เหลืออยู่ก็คือเศษเสี้ยวแห่งความทรงจำที่ถูกซุกซ่อนไว้ในหลืบมุมหนึ่งของหัวใจ วันหนึ่งมันอาจจะถูกปลุกกระตุ้นให้ฟื้นตื่นขึ้นมา มีชีวิตโลดแล่นขึ้นมาอีกครั้งเพื่อแบ่งปันให้ผู้อื่นได้สัมผัสกับความโดดเดี่ยวอ้างว้างของผู้เป็นเจ้าของของมันก่อนที่จะถูกซุกเก็บกลับไว้ในที่เดิม

เราได้อะไรบ้างจากเศษเสี้ยวแห่งความทรงจำที่เราได้อ่านจากหนังสือเล่มนี้

คุณลองถามตัวเองดูซิ

แล้วลองตรวจสอบดูว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในหัวใจน้อยๆ ของคุณ
หากคุณมีลูก ก็ขอให้คิดว่าคุณได้ทำอะไรบ้างเพื่อลูกของคุณ
อย่าปล่อยเขาไว้ในท่ามกลางความว้าเหว่ ความเหงา ความกลัว
อีกต่อไปอีกเลย...

ผู้แปล

ปัตตานี ปลายฤดูร้อน 2534

สารบัญ

ภาคหนึ่ง โมริสกับผม

1. การจำแลง	3
2. ปอล หลุยส์ ฟายอล	16
3. โมริส	29
4. เสียงแม่ไก่ร้องเรียกลูก	44
5. ผัน	63
6. มาปลุกพระอาทิตย์กันเถอะ	83
7. ลาก่อนเจาซินโฮ	98

ภาคสอง

เวลาของผีร้าย

1. ตัดสินใจลำบาก	117
2. ความเจ็บปวดจากความอยุติธรรม	131
3. หัวใจของเด็กนั้นลึ้มได้แต่ให้อภัยไม่ได้	146
4. ปลาฉลามกับสงครามขนมเบี๋อง	161
5. ทาร์ซานลูกเจ้าป่า	191

ภาคสาม

คางคกถูกรูของผม

1. บ้านใหม่ โรงรถและดอนนาเซเวรูบา	221
2. ปามานูแอล มาซาโด	244
3. หัวใจของผมชื่อว่าอ้อม	267
4. ความรัก	281
5. แม่นักบุญปรีนฮา	295
6. ดวงดาว เรือ และความเศร้าเสียใจ	307
7. การพลัดพราก	317
8. การเดินทาง	329
9. คางคกถูกรูของผมนูญญู	344

คำอุทิศ

แต่ พ่อจาย ผู้จากแม่และลูกๆ ไปเมื่อ 29 พฤษภาคม 2533 หลังจากต่อสู้กับโรคร้ายอันเกิดจากเหล่าและบุหรืออย่างทุกข์ทรมานในโรงพยาบาลตลอดเวลาเจ็ดเดือนเต็ม

แต่ แม่ ผู้ต่อสู้กับความโหดร้ายของพ่อในยามที่พ่อถูกปีศาจสุราเข้าสิงอย่างหาญกล้า
แต่ พี่สาว พี่ชาย และน้อง ผู้ร่วมเผชิญชะตากรรมแห่งชีวิตตั้งแต่วัยเยาว์จนเติบโตใหญ่ และโดยเฉพาะ พี่เพียร เครือทอง พี่ชายผู้ช่วยเหลือจนเจือส่งเสียผู้แปลจนจบการศึกษา

แต่ มโนภาพ เนาวรังสี พี่และเพื่อนผู้จากไปท่ามกลางความเศร้าเสียใจและอาลัยรักของทุกคน

แต่ ครูภาษาฝรั่งเศสทุกท่าน โดยเฉพาะผู้สอนให้ผู้แปลได้สัมผัสกับความงามของความคิด ความรักธรรมชาติของโลกและสังคมจากหนังสือเรื่อง "เจ้าชายน้อย" ของแซ็ง-แตงซูเปรี

แต่ Madame Jacqueline Saint-Germain de Curzon และ Monsieur Olivier Parent de Curzon แม่-ลูกชาวฝรั่งเศสผู้เปี่ยมล้นด้วยไมตรีจิต ผู้ตอบคำถามความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมฝรั่งเศสด้วยความรักและเข้าใจอย่างถ่องแท้แก่ผู้แปลด้วยดีเสมอมา

ภาค 1.

โมริสกับผม

ตัวอย่าง

1. การจำแลง

ทันทีที่ดวงตาทั้งสองพ้นจากความมืด หัวใจในทรวงอกของเด็กอายุสิบเอ็ดขวบอย่างผมก็สะดุ้งเฮือก

“ไอ้พระบุตรน้อยผู้แบกลูกแกะไว้บนบ่า โปรดช่วยคุ้มครองลูกข้างตัวเถิด”

แสงสว่างนั้นทวีความเจิดจ้ามากยิ่งขึ้น ๆ ยิ่งมันสว่างจ้ามากขึ้นเท่าไร ความกลัวของผมก็เพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว แม้อยากจะกรีดร้อง แต่ผมก็ทำไม่ได้

ทุกคนในบ้านหลับใหลอย่างสงบ ห้องนอนทุกห้องปิดเรียบสนิท ผมลุกนั่งบนเตียง หลังพิงผนังห้อง ดวงตาเบิกโพลงราวจะหลุดจากเบ้า

ผมน่าจะสวดมนต์อ่อนวอนให้ปวงเทพมาปกป้องคุ้มครองผม แต่ทว่า แม้แต่ชื่อของพระแม่แห่งลุกส์ผมก็ยังเปล่งออกจากปากไม่ได้ คงจะเป็น เจ้าผีร้ายตัวนั้นแน่ ๆ เจ้าตัวที่พวกเขาชอบใช้ขู่ผมตลอดเวลาเลยนั่นเอง แต่หากว่าเป็นมันจริง ๆ ละก็ แสงสว่างที่เห็นอยู่ขณะนี้ก็ไม่น่าจะมีสีขาว นวลเหมือนแสงจากหลอดไฟธรรมดา ๆ แต่น่าจะเป็นสีเปลวไฟหรือ สีเลือดและน่าจะมีกลิ่นกำมะถันโชยออกมาด้วยมากกว่า ผมทำอะไร ไม่ได้เลยแม้แต่จะร้องเรียกมัสเซอร์เฟลิเซียโน หรือในอีกชื่อหนึ่งคือ ฟายอลเพื่อนรักของผมให้มาช่วย ในเวลานี้ ฟายอลคงจะกำลังส่งเสียง กรนหลับอืดเป็นครั้งที่สามอย่างสุขารมณ์อยู่ในโรงเรียนแม่พระมาเรีย เป็นแน่

แล้วผมก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ เสียงหนึ่งกระซิบบอกอย่างแผ่วเบาว่า
“จงอย่ากลัวเลยนะ เด็กน้อย จินมาช่วยเธอ”

ผมเบียดลำตัวแนบติดผนังห้อง หัวใจเต้นแรงไม่เป็นสำ แต่ในที่สุด ก็สามารถเปล่งเสียงแหบ ๆ สั้นพรวดเหมือนเสียงไก่หนุ่มแรกขันได้ว่า
“แกเป็นใคร เป็นผีจากนรกใช่ไหม”

“ไม่ใช่หรอก เจ้าเด็กโง่” แล้วก็มิเสียงหัวเราะสำแดงไมตรีจิต ดั่งลั่นห้อง

“ฉันจะปล่อยแสงสว่างให้เพิ่มมากขึ้น อย่ากลัวนะ รับรองว่าจะ ไม่มีสิ่งเลวร้ายใด ๆ เกิดขึ้นกับเธออย่างเด็ดขาด”

ผมตอบรับอย่างลั้งเลแล้วก็หลับตาปี

“ทำอย่างนั้นไม่ถูกหรอกนะ เพื่อนเอ๋ย ขอให้ลืมตาดีกว่า”

ผมลืมตาที่ละข้าง เห็นห้องทั้งห้องเต็มไปด้วยแสงสว่างขาวนวล สวยเสียจนทำให้รู้สึกเคลิ้มไปว่าตัวเองคงจะตายไปแล้วและกำลังอยู่บน สรวงสวรรค์ ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะคนในบ้านต่างก็พูดเป็น

เสียงเดียวกันว่า สวรรค์นั้นไม่ใช่สถานที่สำหรับเด็กอย่างผม เพราะผมนั้นถ้าตายก็จะตกลงสู่กะทะทองแดง ถูกไฟนรกย่างเสียมากกว่า

“เออละ ขอให้เพ่งดูฉันที้ ๆ นะ แม้ว่าฉันจะรูปร่างอัปลักษณ์ น่าเกลียดน่ากลัว แต่เธอก็คงจะพออ่านดวงตาของฉันได้นะว่าควรจะให้ใจฉันได้สักแค่ไหน”

“แล้วนายอยู่ไหนล่ะ”

“ตรงปลายเตียงนี่ไง”

ผมเขยิบตัวไปที่ปลายเตียง รวบรวมความกล้าทั้งหมดเบิกตากดูเจ้าสิ่งนั้น สิ่งที่เห็น ทำให้ผมรู้สึกตกใจกลัวจนขนลุกชูปรืดเดียวตั้งแต่หัวถึงเท้าเหมือนเวลารูดชิป ผมกระโดดกลับไปที่เดิม เนื้อตัวสั่นเทา

“อย่าทำอย่างนั้นซิ เจ้าหนู ร่างกายฉันมันดูน่าขยะแขยง ช้อนั้นฉันรู้ดี แต่หากเธอตื่นกลัวถึงขนาดนี้ ฉันก็จะไปโดยที่ช่วยเหลืออะไรเธอไม่ได้เลย”

น้ำเสียงส่อแว่ววิงวอนของเขาทำให้ผมต้องพยายามข่มใจ แต่อย่างไรก็ตามผมก็ยังขยับตัวเข้าไปหาเขาอย่างระมัดระวังจนตัวลีบอยู่ดี

“ทำไมต้องกลัวฉันมากถึงขนาดนั้นด้วยเล่า”

“ก็นายเป็นคางคกนี่”

“ก็ใช่ แล้วไง”

“นายเป็นอย่างอื่นแล้วไม่ได้รี”

“เอางูหรือจระเข้ดีล่ะ”

“ก็น่าจะเข้าท่ากว่านะ เพราะงูมีมันลื่นสวยดี ส่วนจระเข้เนี่ยเวลาว่ายน้ำก็ดูสวยดีเหมือนกัน”

“งั้นก็ต้องขอภัยนะ เพราะฉันเป็นได้แค่คางคกกูรู เพื่อนธรรมดา ๆ ของเธอเท่านั้น เออละ หากเธอไม่ชอบ ฉันก็จะไปละ แต่

ขออย่าอีกครั้งว่าน่าเสียดายมากนะ”

แล้วเจ้าคางคกตัวใหญ่หนังลายตัวนี้ก็ทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะปล่อยโฮออกมาเมื่อไหร่ก็ได้ เวลาเห็นใครเศร้าโศกหรือทนทุกข์ทรมาน ผมก็จะเกิดอารมณ์ร่วมใจอ่อนตามไปด้วยทุกครั้งไป

“เออละ ๆ ตกกล แต่ขอให้ฉันได้สุดลมหายใจลึก ๆ สักครั้งหนึ่งก่อนนะ แล้วทุกอย่างก็จะง่ายขึ้นเมื่อฉันเริ่มคุ้นเคยกับนายบ้างแล้ว”

จริง ๆ ด้วยละ หลายสิ่งหลายอย่างได้เปลี่ยนไป มันอาจจะเป็นเพราะดวงตาที่สดใสนุ่มนวลหรือไม่ก็เพราะว่าร่างกายอันน่าขะแขยงของเขามีได้ขยับเขยื้อนเลยก็เป็นได้

ผมพูดตะกุกตะกักแสดงความเห็นใจเขาไปประโยคหนึ่ง โดยบางสิ่งบางอย่างตั้งใจให้ใช้สรรพนามเรียกเขาว่า “คุณ”

“คุณชื่ออะไรหรือ”

เขายิ้ม ทำท่าแปลกใจกับการที่ผมเรียกเขาว่า “คุณ” อย่างเห็นได้ชัด แต่อย่าลืมนะว่าเราไม่ได้พบคางคกพูดได้กันทุกวันหรอกนะ ผมจึงอดที่จะแสดงความนับถือต่อเขาก่อนเสียมิได้

เขายกมือเกาศีรษะแกรก ๆ แล้วตอบว่า

“อตั้ม”

“อตั้มอะไรล่ะ”

“ก็อตั้มเฉย ๆ ไม่มีนามสกุล”

ผมรู้สึกสงสารมันขึ้นมาอีกแล้ว ทำไมผมจะต้องเกิดความรู้สึกแบบนี้กับเจ้าคางคกตัวนี้เสียเป็นวรรคเป็นเวรด้วยนะ

“คุณใช้นามสกุลฉันก็ได้ ไม่มีปัญหา ลองฟังดูซิว่ามันจะไพเราะแค่ไหน อตั้ม เดอ วาสคอนเซลอส”

“ขอบใจมากนะเพื่อน ฉันอยู่ใกล้ชิดกับเธอ ยิ่งไงเสียก็ต้องใช้

นามสกุลของเธอโดยปริยาย”

ผมได้ยินเสียงพูดของเขาได้อย่างชัดเจนเสียเหลือเกิน โอ... นี่เขากำลังจะมากอยู่กับผมจริง ๆ หรือ โอ...คุณพระช่วย นี่ถ้าหากแม่เลี้ยงผมเห็นเขาอยู่ในห้องนี้เข้าล่ะก็ คงจะส่งเสียงกรีดร้องดังไปสามบ้านแปดบ้านเป็นแน่ แล้วนางก็จะตะโกนบอกให้ป้าอีซอราหีบไม้กวาดมาไล่เขาลงบันไดไปโดยทันที เท่านั้นยังไม่พอ ป้าอีซอรา ยังจะจับขาน้อย ๆ ของอดัมโยนออกไปทางเนินทุ่งเปโตรโปลิสอีกด้วย

“ฉันรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ขอให้วางใจเถอะ จะไม่มีอันตรายใด ๆ หรือก”

“ก็ตินะซี” ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก

“แล้วเธอล่ะ ฉันควรจะเรียกเธอว่าอย่างไรดี เซเซงั้นรี”

“ขอเถอะ เซเซงั้นตายไปแล้ว มันเป็นชื่อของเด็กผู้ชายข้างถนนตัวเล็กที่โง่มคนหนึ่งในอดีตเท่านั้น แต่ตอนนี้ผมเปลี่ยนไปแล้ว ผมเป็นเด็กสุขภาพเรียบร้อย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดีเยี่ยม...”

“แต่ก็ยังเศร้าอยู่เหมือนเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจจะเป็นเด็กที่เศร้าที่สุดในโลกเลยก็ได้ จริงมั้ยล่ะ”

“ใช่ ชื่อนั้นผมรู้ดี”

“เธอยังอยากจะกลับไปเป็นเซเซ่อีกหรือเปล่า”

“ชีวิตคนเรานั้นหมุนย้อนกลับไปไม่ได้หรอก ใจหนึ่งผมก็อยาก แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่ ชีวิตของผมในช่วงนั้นมีแต่จะถูกทุบตีแล้วก็หิวโหยอยู่ตลอดเวลา”

แล้วความทุกข์ทรมานครั้งเก่าที่วนเวียนคอยติดตามผมอยู่ตลอดเวลา ก็หวนกลับมาอีกครั้ง กลับไปเป็นเซเซ่ กลับไปเป็นเจ้าของต้นส้มต้นนั้น แล้วก็ต้องสูญเสียไปรดูก้าไปอีกครั้งหนึ่งยังงั้นนะหรือ...

“เธอสารภาพความจริงมาเสียดีกว่าว่า ตอนนั้นเธอเคยมีของสิ่งหนึ่ง ซึ่งเธอก็ไม่ได้รู้สึกกับมันมานานแล้ว มันเป็นสิ่งเล็ก ๆ แต่ทว่าดีงาม มันคือความรักความอ่อนโยนไงล่ะ”

ผมพยักหน้ารับอย่างซังกะตาย

“อันที่จริง เธอไม่ได้สูญเสียมันไปโดยสิ้นเชิง เธอยังมีความรัก และอะไรต่อมิอะไรเหลือติดตัวอยู่ตลอดเวลา เพราะไม่เช่นนั้นล่ะก็เธอ คงจะไม่พูดคุยกับฉันได้อย่างนี้หรอก”

เขาหยุดพูดหนึ่งก่อนที่จะกล่าวต่ออย่างจริงจังว่า

“จงฟังนะเซเซ่ ฉันมาหาเธอที่นี่ก็เพื่อสิ่งนั้น ฉันมาช่วยเธอ ช่วยให้เธอได้รู้จักปกป้องตัวเอง เพื่อว่าเธอจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานกับการเป็นเด็กที่โดดเดี่ยวว่าเหว่ และฝันใใจเรียนเปียโนต่อไปอีกไงล่ะ”

อดัมรู้ได้อย่างไรนะว่าผมกำลังเรียนเปียโนอยู่ และมันกำลังทำให้ผมทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่สุดในชีวิต

“ฉันรู้ทุกสิ่งทุกอย่างนะเซเซ่ ที่มานี้ก็เพราะเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ฉันจะเข้าไปอยู่ในหัวใจของเธอ คอยปกป้องคุ้มครองเธอ แล้วนี่เธอจะไม่เชื่อใจฉันบ้างเลยหรือ”

“เชื่อสิ ผมเชื่อคุณ ครั้งหนึ่งในชีวิต ผมก็เคยมีนกตัวหนึ่งอยู่ในหัวใจ และคอยร้องเพลงอันแสนไพเราะที่สุดในโลกไปพร้อม ๆ กับผม”

“แล้วตอนนี้มันไปอยู่เสียที่ไหนล่ะ”

“มันบินจากไปเสียแล้ว”

“งั้นก็หมายความว่าตอนนี้เธอมีที่ว่างให้ฉันซ่อนตัวได้แล้วนะซี”

ผมคิดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่านี่ผมกำลังฝันหรือกำลังเผชิญกับสิ่งมหัศจรรย์จริง ๆ กันแน่ ผมเป็นคนผอม หน้าอกเล็กเสียจนเห็นกระดูกซี่โครงนูนออกมา แล้วเจ้าคางคกตัวใหญ่อย่างเขาจะเข้าไปซ่อนอยู่

ในนั้นได้อย่างไร อีกครั้งหนึ่งที่อดัมอ่านความคิดผมออก เขากล่าวว่า
“เวลาอยู่ในหัวใจของเธอ ฉันจะย่อตัวให้เล็กที่สุด จนเธอไม่รู้สึกร
อะไรเลย”

เมื่อเห็นผมยังลังเล เขาจึงอธิบายต่อว่า

“ฟังนะ เซเซ่ ถ้ายอมให้ฉันอยู่กับเธอ ทุกอย่างก็จะง่ายขึ้น ฉัน
จะสอนชีวิตใหม่ สอนให้เธอรู้จักปกป้องคุ้มครองตัวเองจากสิ่งเลวร้าย
ทุกรูปแบบ นอกจากนั้นฉันยังจะคอยปิดเป่าความเศร้าโศกที่คอยติดตาม
เธอตลอดเวลาให้ค่อย ๆ จางหายไปทีละเล็กทีละน้อย จากนั้นถึงแม้
จะต้องอยู่ตามลำพังคนเดียว เธอก็จะรู้สึกทุกข์ทรมานใด ๆ อีกเลย”

“คุณจำเป็นที่จะต้องเข้าไปอยู่ในนั้นจริง ๆ หรือ”

“ใช่ จำเป็นมาก ทั้งนี้ก็เพื่อว่าชีวิตของเธอจะได้ไม่واهเว้ออีกต่อไป
เมื่อฉันได้เข้าไปอยู่ในหัวใจของเธอ ขอบฟ้าโลกใหม่ก็จะค่อย ๆ เปิดออก
แล้วเธอก็จะรู้ได้เองในไม่ช้าว่าชีวิตของเธอกำลังจะเปลี่ยนโฉมหน้าไป”

“เปลี่ยนโฉมยังไงหรือ”

“ก็เป็นการเปลี่ยนร่างหรือเปลี่ยนรูปอะไรทำนองนี่แหละ”

“ผมพอจะเข้าใจได้บ้างแล้วละ”

ความจริงก็คือตอนนี้ผมไม่รู้สึกลัวเจ้าคางคกกูรูรูตัวนั้นต่อไป
อีกแล้ว มีหน้าซำยังรู้สึกที่เราทั้งสองเป็นเพื่อนกันมานานปีติดกอีกด้วย

“ถ้าผมตกลงล่ะ”

“เธอต้องตกลงแน่ ๆ อยู่แล้ว”

“ผมต้องทำอะไรบ้าง”

“เธอนะรี ไม่ต้องทำอะไรเลย ฉันจะเป็นฝ่ายจัดการเองทั้งหมด
เธอเพียงแต่รวบรวมความกล้าและความตั้งใจอันแน่วแน่ปล่อยให้ฉัน
เข้าไปสิงอยู่ในหัวใจเท่านั้นก็พอแล้ว”

ตัวผมสั้นกระตุกเหมือนถูกไฟฟ้าจี้ตรงเท้า

“คุณจะเข้าทางปากนั้นหรือ”

“ไม่หรอก เด็กโง่เอ๊ย ท้องเธอคงจะไม่มีที่ว่างแน่ ๆ”

“แล้วจะต้องทำยังไงกันแน่”

“เธอต้องหลับตา ฉันจะขึ้นไปนอนทับบนหน้าอกของเธอ แล้วก็ค่อย ๆ แทรกตัวเข้าไป...เข้าไปเรื่อย ๆ...”

“มันคงจะเจ็บมากเลยสินะ”

“ไม่เลย ฉันจะทำให้หน้าอกของเธอหนักอึ้งจนลืมไม่ขึ้นเลยทีเดียวนะ”

ผมพยายามต่อสู้กับความหวาดกลัวเมื่อนึกถึงตอนที่ท้องตະปุมตะป่ำ เย็นเยะเยือกของเขากระทบกับผิวกายผม อดัมยังคงเป็นฝ่ายอ่านความคิดผมได้อีกเช่นเคย

“ยื่นมือมาสิ”

ผมทำตามที่เขาบอก เหนือเย็น ๆ ไหลท่วมตัว

“รู้สึกบ้างมั๊ยว่ามือฉันมันนุ่มพอ ๆ กับมือของเธอ”

แล้วความมหัศจรรย์ก็พลันบังเกิด มือของเจ้าคางคกค่อย ๆ ขยายใหญ่ขึ้น ๆ จนมีขนาดเท่ากับมือของผม มันอ่อนนิ่มและเต็มไปด้วยไอร้อนแห่งมิตรภาพและความรัก

“เห็นแล้วใช่ไหม”

ผมใช้นิ้วคลำอู้งมือเขา และอดที่จะถามอย่างแปลกใจไม่ได้ว่า

“คุณเรียนเปียโนด้วยหรือ”

เขาหัวเราะอย่างเบิกบานใจ

“ทำไมต้องถามอย่างนั้นด้วยล่ะ”

“ก็มือคุณไม่มีตาปลาเหมือนผมเลยนะสิ ผมจะขึ้นต้นไม้ จะทำให้มือถลอกปอกเปิกหรือจะแม้แต่จะหักนิ้วให้คลายเมื่อยก็ไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะ

เป็นข้อห้ามที่จะป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการศึกษาเปียโน” แล้วผมก็ถอนใจอย่างท้อแท้

“เห็นมั๊ยล่ะว่าเธอต้องการฉันนะ”

“แล้ววันหนึ่งผมจะหยุดเรียนเปียโนได้มั๊ย”

“เธอเกลียดดนตรีมากมายถึงขนาดนั้นเลยเชียวหรือ”

“ก็ไม่เชิงนักหรอก ใช่ว่าผมจะไม่ชอบมันนะ แต่สิ่งที่เกลียดก็คือการที่ต้องเสียเวลากับการเคาะนิ้ว การฝึกฝนไล่บันไดเสียงอันไม่มีวันสิ้นสุดนั้นต่างหาก”

ถึงตอนนั้น ผมนี่อะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง

“รู้มั๊ย คุณออตัม ผมชอบตัวโน้ตที่มีบันไดเสียงครึ่งเสียงมากที่สุดเลย”

“ฉันรู้แล้วล่ะ เชเซ่”

ถึงตอนนั้น ผมก็เห็นแล้วว่าเราสองคนมีความสนิทสนมคุ้นเคยกันมากเกินกว่าที่จะเรียกเขาว่า “คุณ” อีกต่อไป แล้วเราก็ก้าวเราขึ้นพร้อมกัน

“นายจะช่วยให้ฉันไม่ต้องเรียนเปียโนต่อไปได้มั๊ยล่ะ”

“นี่ เชเซ่ เรื่องนี้ยังให้สัญญาแก่นายไม่ได้หรอก แต่อาจจะมามีวิธีที่จะทำให้นายไม่ต้องทรมานกับมันมากเกินไปอีกก็ได้”

“ก็ยินดีนะ”

เขาเหลือบตามองผมก่อนที่จะดูนาฬิกาบนข้อมือคล้าย ๆ กับเป็นการเตือนให้รู้ว่าเวลากำลังผ่านไปเรื่อย ๆ ผมไม่ได้นึกถึงใจใด ๆ อีกเพียงขอให้ไม่ต้องเรียนเปียโนอันน่าเบื่อหน่าย ก็ทำให้ผมตัดสินใจได้อย่างง่ายดายแล้ว

“ฉันต้องทำยังไงอีก”

“เปิดเสื้อของนายออก และอย่ากลัว”

“ฉันไม่กลัวหรอก”

“เฮอะ... ทีนี้ นายต้องช่วยฉันหน่อยหนึ่ง คือช่วยเอาผ้าห่มซ้อนตัวฉัน ขึ้นไปบนเตียง”

ทุกอย่างเป็นไปได้ตามนั้น ตอนนี้อัดมอยู่ใกล้ ๆ ผม ดวงตาของเขา กระทบกับแสงไฟจนกลายเป็นสีครามเหมือนท้องฟ้าในยามไร้เมฆ แล้วผมก็เห็นว่าเขาไม่ได้อัปลักษณ์น่าขยะแขยงอีกต่อไป

“นายบอกความจริงมาดีกว่า มันเจ็บมากเลยใช่มั๊ย”

“ไม่เจ็บเลยแม้แต่นิดเดียว”

“นายคงจะไม่กินหัวใจฉันหรอกนะ”

“กินสิ แต่จะกินอย่างช้า ๆ นุ่มนวลเหมือนเคี้ยวเมฆ”

“แล้วหากวันหนึ่ง พ่อฉันเกิดเอกซเรย์เจอเข้าล่ะ”

“จะไม่มีใครเห็นตัวฉันได้ เพราะฉันจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นรูปหัวใจแบบเดียวกับที่นายเคยมีเมื่อก่อนหน้านี้”

“ฉันอยากดูจังเลยว่าเป็นยังไง”

“นายหลับตาเสียไม่ดีกว่าหรือ”

“ไม่ ขอนั่งฟังผั่งห้องดูนายให้เต็มตาดีกว่า”

“ถ้าฉันจะให้ นายฟังดนตรีเพราะ ๆ คลอไปด้วยนะ”

“เลือกได้มั๊ย”

“ได้สิ”

“อยากฟังเพลงกล่อมอารมณ์ของซูเปิร์ต และเพลงกล่อมฝันของซูมานน์”

“บรรเลงกับเปียโนนะหรือ”

“ใช่”

อดัมยกมือขึ้นลูบศีรษะผมพร้อมกับฉีกยิ้ม

“เซเซ่เอ๊ยเซเซ่ สารภาพมาเสียดีกว่าว่านายไม่ได้เกลียดเปียโนถึงปานนั้น”

“บางครั้งก็เห็นว่าเสียงมันไพเราะดีเหมือนกัน”

“เราเริ่มกันเลยดีมั้ย”

“ตกลง”

แล้วเสียงดนตรีอันไพเราะก็เริ่มดังขึ้น อดัมกระโดดขึ้นมาอยู่บนหน้าอกผม และทุกสิ่งทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างนุ่มนวลราวกับปุยนุ่น

“แล้วพบกันใหม่นะ”

ผมเห็นเขาแนบปากลงบนหน้าอกผม แล้วก็เริ่มแทรกตัวเข้าไป อดัมไม่ได้โกหกเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนผมไม่รู้สึกรถึงความเจ็บปวดใด ๆ เลย ในไม่ช้าก็เหลือเพียงแต่ขาเล็กกระจอยร่อยของเขาที่ค่อย ๆ แทรกตัวหายเข้าไปในผิวเนื้อของผม ผมยกมือคลำหน้าอก ก็พบว่ามันราบเรียบเหมือนเดิม แต่ถึงกระนั้นหัวใจของผมก็ยังเต้นถี่เร็วด้วยความกังวลอยู่ดี ผมรออยู่ชั่วคราวหนึ่งก็อดใจไว้ไม่ไหว ต้องถามเขาขึ้นว่า

“อดัม นายอยู่ในนั้นแล้วใช่ไหม”

ผมได้ยินเสียงเขาตอบแผ่ว ๆ ว่า

“ใช่ เซเซ่ ฉันอยู่ในนี้แล้วละ”

“นายกินหัวใจของฉันไปแล้วหรือยัง”

“ก็กำลังเริ่มกินอยู่ คอยอีกประเดี๋ยวหนึ่งนะ ฉันพูดไม่ถนัดนักเพราะกินหัวใจนายอยู่เต็มปากเลย”

ผมนั่งนับนิ้วคอย คิดอีกทีมันก็เข้าท่าดีเหมือนกันที่หัวใจของผมไม่เหมือนของใคร ๆ เพราะมีคางคกกุรูรูเพื่อนผมซ่อนตัวอยู่

“เสร็จแล้วรียังล่ะ”

“เฮลละ เรียบร้อยแล้ว อร่อยมากทีเดียว ตอนนี้นายต้องนอนต่อเสียทีละนะ แล้วพรุ่งนี้ก็เป็นวันใหม่สำหรับนาย”

ผมบิดขี้เกียจอย่างสุขใจ ดึงผ้าห่มขึ้นปิดหน้าอกให้ความอบอุ่น หัวใจผมเต้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ไม่มีความตื่นกลัวใด ๆ หลงเหลืออยู่อีกเลย แต่อะไรอย่างหนึ่งทำให้ผมต้องติดตัวลูกชิ้นนึ่งอย่างกะทันหัน

“มีอะไรอีกหรือ เซเซ่”

“ก็นายลืมดับไฟนั่นไงล่ะ”

“อ้อ ฉันจะสอนให้นายทำเอง จงสูดลมหายใจลึก ๆ จนแก้มป่องแล้วก็เป่าพรวดออกไป ไฟก็จะดับเองทันที”

ผมทำตามคำแนะนำของเขา ห้องนอนกลับคืนสู่ความมืดดั้งเดิม ความง่วงคืบคลานเข้ามาถ่วงหนั่งตามผมให้ค่อย ๆ ปิดลง ผมยิ้มให้กับตัวเองในความมืด

“อดัม นายหลับแล้วหรือ”

“ยัง ทำไมล่ะ”

“ชอบใจนายมาก นายเรียกฉันว่าเซเซ่ได้ตลอดเวลาเลยนะ ถึงแม้ว่าจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม นายก็เรียกฉันเหมือนเดิมได้ ฉันชอบมากตกลงมั๊ย”

คำตอบของเขาเหมือนดังแว่วมาจากที่อันไกลแสนไกล ไกลจนผมแทบจะไม่ได้ยินเสียงเขาพูดเลยว่า

“จงหลับเสียเถิดนะ เด็กน้อยเอ๋ย เพราะวัยเด็กเป็นวัยทิ้งดวงามที่สุด”

เขาหยุดยืนตรงประตูและหันมาถามว่า

“ฉันเปิดประตูแง้มไว้ล่ะ”

ผมพยักหน้ารับ เพราะเสียงแหบหายไปหมดแล้ว

“ฉันดับไฟด้วยก็แล้วกัน”

“เปิดทิ้งไว้ อย่างนั้นก็ได้อ่ะ”

เขาโบกมือที่สวมถุงมือสีน้ำเงินให้ผม

นาฬิกาข้อมือเรือนั้นกระทบกับแสงไฟเป็นประกายวูบวาบ

“ลาก่อนเซเซเพื่อนรัก”

แล้วเขาก็หายไปกับความมืดของทางเดิน

หมวดวรรณกรรมเยาวชน

9 789743 834011

ราคา 178 บาท